

Arrest

nr. 302 965 van 11 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AKTEPE en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker als minderjarige in 2003 naar België kwam, vergezeld door zijn moeder, broer(s) en zus(sen). Zij beschikten aanvankelijk niet over een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden of over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

Op 19 mei 2008 wordt dit gezin gemachtigd tot een tijdelijk verblijf.

Op 3 januari 2011 bereikt de verzoeker de leeftijd van 18 jaar.

Op 19 november 2015 geeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris instructies aan de burgemeester van Lier tot verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) met een duur van één jaar, namelijk tot 27 november 2016. De voorwaarden voor een verdere verlenging zijn de volgende:

(...)

Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn/haar verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land."

Op 24 oktober 2016 geeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris instructies aan de burgemeester van Lier tot verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) met een duur van zes maanden, namelijk tot 27 mei 2017. De voorwaarden voor een verdere verlenging zijn:

- Een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen aan de hand van werkgeversattest en loonfiches);
- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW);
- Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn/haar verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land.

Op 29 juni 2017 geeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris instructies aan de burgemeester van Lier tot verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) met een duur van zes maanden, namelijk tot 27 november 2017. De voorwaarden voor een verdere verlenging zijn:

- Een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen aan de hand van werkgeversattest en loonfiches);
- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW);
- De betrokkene dient het bewijs te leveren dat hij/ze bereid is zich in de samenleving te integreren conform met artikel 1/2 §3 van de wet van 15/12/1980;
- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of de nationale veiligheid niet schaden.

Op 23 januari 2018 geeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris instructies aan de burgemeester van Lier tot verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) met een duur van zes maanden, namelijk tot 27 mei 2018. De voorwaarden voor een verdere verlenging zijn:

- Een geldige arbeidskaart;
- RECENTE loonfiches;
- Voldoende bewijzen van eigen middelen van bestaan;
- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW);
- De betrokkene dient het bewijs te leveren dat hij/ze bereid is zich in de samenleving te integreren conform met artikel 1/2 §3 van de wet van 15/12/1980;
- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of de nationale veiligheid niet schaden.

Op 19 juni 2018 geeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris instructies aan de burgemeester van Lier tot verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) met een duur van zes maanden, namelijk tot 27 november 2018. De voorwaarden voor een verdere verlenging zijn:

(...)

- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of de nationale veiligheid niet schaden.

Op 11 januari 2019 geeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister instructies aan de burgemeester van Lier tot verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) met een duur van zes maanden, namelijk tot 27 mei 2019. De voorwaarden voor een verdere verlenging zijn opnieuw:

(...)

- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of de nationale veiligheid niet schaden.

Op 7 augustus 2019 geeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister instructies aan de burgemeester van Lier tot verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) met een duur van zes maanden, namelijk tot 27 november 2019. De voorwaarden voor een verdere verlenging zijn nogmaals:

(...)

- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of de nationale veiligheid niet schaden.

Op 23 januari 2020 geeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister instructies aan de burgemeester van Lier tot verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) met een duur van zes maanden, namelijk tot 27 mei 2020. De voorwaarden voor een verdere verlenging zijn wederom:

(...)

- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of de nationale veiligheid niet schaden.

Op 20 mei 2020 geeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister instructies aan de burgemeester van Lier tot verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart) met een duur van zes maanden, namelijk tot 27 november 2020. De voorwaarden voor een verdere verlenging zijn opnieuw:

(...)

- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of de nationale veiligheid niet schaden.

Op 7 december 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat het tijdelijk verblijf van de verzoeker niet verlengd kan worden.

Op 9 februari 2021 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van feitelijke partner van mevrouw I.H., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 13 juli 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake de aanvraag van 9 februari 2021 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 9 september 2021 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal echter in de hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind, B.A.R.

Op 8 maart 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake de aanvraag van 9 september 2021 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 21 maart 2022 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind, B.A.R.

Op 12 september 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake de aanvraag van 21 maart 2022 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 287 941 van 24 april 2023 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 13 maart 2023 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw H.I., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 7 september 2023 beslist de gemachtigde inzake de aanvragen van 21 maart 2022 en 13 maart 2023 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 september 2023 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/03/2022 en op 13/03/2023 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): E. (...)

Nationaliteit: Servië

Geboortedatum: (...).1993

Geboorteplaats: H. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 21/03/2022 voor de 2de keer een aanvraag in tot verblijf als familielid van een Belgisch kind nl. B. A. R. (...) (rr.xxx), dit in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Er werd betreffende deze aanvraag een weigeringsbeslissing genomen op 12/09/2022 dewelke door de RVV op 24/04/2023 werd vernietigd in zijn arrest 287.941.

Betrokkene diende op 13/03/2023 een nieuwe aanvraag in tot verblijf als familielid van zijn wettelijk geregistreerde partner, de genaamde H. I. (...) van Nederlandse nationaliteit, dit in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.80.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1,2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

- Op 31.01.2011 door de jeugdrechtbank te Antwerpen: tot een berisping wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen. Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegenover een persoon in uitoefening van hun bediening, opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien.

- Op 27.06.2016 tot een gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar + geldboete. Opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Meer bepaald meerdere feiten van intrafamiliaal geweld die zich hebben afgespeeld in de zomer van 2015 tegen de genaamde K. B. (...), zijn toenmalige vriendin met wie hij een Belgisch kind heeft;

- Op 20.06.2018 tot een werkstraf van 100 uur + een geldboete opnieuw omwille van opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Meer bepaald feit van intrafamiliaal geweld die zich heeft voorgedaan op 15 november 2017 tegen zijn toenmalige vriendin, de genaamde C. A. (...) die nog maar pas 18 jaar was;

- Op 1.10.2019 door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen, bij verstek tot een geldboete en verlies van recht tot sturen wegens vluchtmisdrijf zonder gekwetsten, tot een geldboete en verlies van recht tot sturen 1 maand wegens geen houder van een geldig rijbewijs, tot een geldboete en verlies van het recht op sturen gedurende 8 dagen wegens 'politie van het wegverkeer en van het gebruikt van de openbare weg: voertuig in de hand houden'.

- Op 10.06.2021 tot een geldboete waarvan een deel met uitstel gedurende een jaar wegens 'voorkoming van besmettelijke ziekten: niet naleving van het verbod om zich onnodig op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden + niet naleving van het verbod op samenscholing.

Er werden ook een heel aantal PV's opgesteld. Deels gaan die over feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld, deels werd er geen gevolg aan gegeven of is het onderzoek mogelijks nog niet afgerond. De meest recente zijn PV (...) met de vermelding drugs/bezit en (...) bedreiging met een aanslag en (...) recht op persoonlijk contact. Uit contact met het parket is gebleken dat de twee laatste pv's zijn geseponeerd, waarvan de laatste verder burgerrechtelijk wordt opgevolgd en zich dus situeert in de familiale sfeer (familiaal conflict).

In hoeverre het hier om ernstige dingen gaat, is niet helemaal duidelijk. Zolang er geen veroordeling is, moet uiteraard ook het voordeel van de twijfel worden gegeven. Echter gezien de reeds eerder opgelopen veroordelingen is het wel redelijk te stellen dat andere PV's een indicatie kunnen geven rond de ingesteldheid/de mentaliteit/het karakter van betrokkene. Gezien de herhaalde geweldpleging tegenover zijn partner, maar ook tegenover derden is het redelijk te stellen dat betrokkene een kort lontje heeft. In

het vonnis van 27/06/2016 staat te lezen dat hij heeft toegegeven problemen te hebben om zich in te houden ten aanzien van vrouwen en dat hij zijn rol van man binnen zijn gezin heeft ingevuld met machogedrag. Dat is nog maar licht uitgedrukt gezien de feiten, nl. het toedienen van vuistslagen, op een heel brutale wijze aan de haren meesleuren op straat, slaan met broeksriem met arbeidsongeschiktheid als gevolg. Feiten die de rechter ernstig nam en doen getuigen van een gebrek aan normbesef en een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. In het bijzonder zijn partner.

Verder blijkt ook dat betrokkene zich niet positief heeft opgesteld ten aanzien van het uitvoeren van de opgelegde werkstraf van 100 uren bij de veroordeling van 20 juni 2018, werkstraf die hij trouwens zelf had gevraagd en uiteindelijk had gekregen. Deze maatregel ging van start van 20/06/2018 tot 04/09/2019 bij jeugdhuis de M. (...) vzw te Lier. Uit het meldingsrapport van het justitiehuis Mechelen aan de probatiecommissie dd. 20/08/2019 blijkt dat betrokkene niet opdaagde om zijn werkstraf aan te vatten en ook niet opdaagde op het justitiehuis voor een gesprek. Er werden richtlijnen gevraagd aan de probatiecommissie. Op de zitting van de probatiecommissie van 03/09/2019 gaf betrokkene het volgende mee om alsnog een tweede kans te krijgen voor het aanvangen van zijn werkstraf: het feit dat hij alleen woonde, dat hij veel schulden had waarvoor hij moest gaan werken en dat hij voor een kindje moest zorgen. In ieder geval blijkt uit zijn dossier dat hij in 2019 niet is tewerkgesteld geweest, althans niet in loondienst. In 2018 heeft hij slecht gewerkt in loondienst van 1 tot 31 oktober en van 1 tot en met 3 november. Het zorgen voor een kindje moet ook genuanceerd worden, gezien hij in deze periode geen contact had met zijn kind (zal later in de beslissing duidelijk worden wanneer het gezinsleven wordt besproken). Het waren dus eerder drogredenen om zijn werkstraf niet te moeten aanvangen. Hierdoor ontliet hij zijn verantwoordelijkheid ten aanzien van de maatschappij, een maatschappij die hem een kans had gegeven.

Gezien betrokkene zijn werkstraf niet uitvoerde, werd hij op 12/11/2019 opgesloten in de gevangenis van Mechelen om zijn 10 maanden vervangende gevangenisstraf uit te zitten, thuis weliswaar met een enkelband. Op 13/11/2020 werd hij onder voorwaarden vrijgesteld.

Gezien de veroordelingen in het verleden en de meer recente PV's is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als ouder van een Belgisch kind en als wettelijk geregistreerde partner het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat. Het vragen van een verblijf in functie van zijn kind of in functie van zijn partner stroken niet met de feiten van intrafamiliaal geweld van betrokkene in het verleden. Feiten die zich meerdere keren hebben voorgedaan, telkens tegen een andere partner waarmee hij toen samenwoonde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. In dat opzicht zijn we verplicht om de feiten van intrafamiliaal geweld uit het verleden te plaatsen naast het verblijf dewelke betrokkene wilt bekomen in functie van zijn minderjarig kind of in functie van zijn huidige partner.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene is de vader van een Belgisch kind, de genaamde R. B.-A. (...), geboren op (...)/2017 en erkend op 09/01/2018 met wie hij heden niet samenwoont en nooit heeft ged. Gezien artikel 8 EVRM niet eist dat er samenwoont moet zijn met een minderjarig kind om te spreken van een gezinscel, moeten er wel voldoende elementen aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig zijn om de facto gezinsbanden te creëren. Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 19 maart 2021 een verzoek indiende bij de familierechtbank om omgangsrecht te bekomen met zijn minderjarig kind, gezien de relatie met de moeder was beëindigd. Bij vonnis van 23/05/2022 bekwam hij een omgangsrecht van donderdag van de pare weken na school (en bij gebreke aan school om 16 uur, met wissel aan school) tot de daaropvolgende maandag aan school (en bij gebreke aan school om 9 uur). Daarnaast zijn een aantal foto's terug te vinden van betrokkene en het kind die gedateerd zijn tussen maart en juli 2022. Verder een brief van de basisschool B. (...) en E. (...) dd. 05/05/2022 met de melding dat het kind op 5 mei 2022 omstreeks 10 uur naar de school werd gebracht. Dat de school in principe start om 8u30 tot 15u25 en dat de school verwacht dat de kleuters zoveel mogelijk op tijd zijn. Verder staat te lezen dat de papa het belangrijk vindt dat het kind op tijd op school is. Als laatste is ook een schrijven dd. 12/05/2022 van een huisarts terug te vinden die stelt dat betrokkene getraumatiseerd is door de onzekerheid en bang is om zijn kinderen te verliezen. Uit deze stukken moet dus de vaderrol en

de betrokkenheid van betrokkene bij de opvoeding van zijn kind blijken. Los van het feit dat het slechts magere bewijzen zijn, getuigt ook de inhoud ervan niet tot het hebben van een duurzame relatie met zijn kind. Foto's zijn momentopnames ook al zouden ze genomen zijn op het moment dat het kind bij betrokkene verbleef. De brief van de school is onduidelijk en zegt enkel dat het kind op die dag te laat naar de school is gekomen, maar zegt niets over wie het kind naar school heeft gebracht of wie daar de oorzaak van was. Wat de verklaring van de dokter betreft, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene zich in een onzekere situatie bevindt, een situatie die hij voor zichzelf heeft gecreëerd door het verblijfsrecht te verliezen omwille van de feiten van openbare orde.

Daarnaast dient ook onderzocht te worden in hoeverre hij betrokken was bij de opvoeding van zijn kind vóór de omgangsregeling, meer bepaald vanaf het moment dat hij het kind heeft erkend op 09/01/2018. Op het moment van de geboorte van het kind op 26/06/2017 kon hij mogelijks nog niet betrokken zijn geweest, gezien hij op 15/11/2017 intrafamiliaal geweld had gepleegd op de genaamde A. C. (...). Mogelijkerwijze heeft hij dus de moeder van zijn kind pas later ontmoet. De relatie met haar was dan ook eerder van korte duur. Uit een schrijven van de advocaat dd. 07/05/2021 blijkt dat hij reeds sedert de zomer van 2019 een relatie had met de genaamde H. I. (...) van Nederlandse nationaliteit. Op 09/02/2021 diende hij een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar. Uit de mail van de stad Lier dd. 09/02/2021 blijkt dat betrokkene via de aanvraag gezinshereniging verblijf probeerde te bekomen gezien hij aan het loket had meegedeeld dat hij vooral bang was om uit het land gezet te worden. Hij had toen ook aangegeven een Belgisch kind te hebben, maar daar geen beroep op kon doen omdat hij daar geen contact meer mee had/niet mocht hebben en de advocaat hier mee bezig was. Dus de kans is groot dat betrokkene het indienen van het verzoek om omgangsrecht enkel heeft aangewend om nadien een aanvraag gezinshereniging in functie van dat kind te kunnen indienen, dewelke hij dan ook heeft gedaan op 09/09/2021.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101 ; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Betrokkene heeft een nieuw gezin. Hij is ook de vader van twee minderjarige kinderen van Nederlandse nationaliteit, de genaamden A. N. (...) geboren op (...)/2022 en A. M. (...) geboren op (...)/2023. Heden woont hij samen met deze kinderen en de moeder, de genaamde Hoogland Isabel, met wie hij op 10/01/2023 een wettelijke samenwoning heeft afgesloten. Echter dit gezinsleven wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Niets belet betrokkene en zijn partner om dit gezinsleven anders te organiseren/te beleven rekening houdend met deze beslissing. Het staat het gezin uiteraard vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, niet in het minst in de lidstaat waar de nieuwe partner en het kinderen de nationaliteit van dragen. Ze kunnen er uiteraard ook voor kiezen hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van nieuwe partner met kinderen aan betrokkene kan ook invulling gegeven worden aan een gezinsband. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat de kinderen heden nog zeer jong zijn en betrokkene op geen enkele manier heeft aangetoond dat er een dusdanige afhankelijkheid van de kinderen tegenover hem is, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om hun welbevinden te vrijwaren.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat de duur van het verblijf betreft, is betrokkene op de leeftijd van 10 jaar samen met zijn moeder België binnengekomen in 2003. De lange verblijfsduur was ook de reden waarom hij en zijn familie (moeder, andere kinderen) werd geregulariseerd. Hij respecteert echter die voorwaarden tot verblijf niet, waardoor er einde 2020 werd beslist dat hij geen verdere verlenging van zijn machtiging kon krijgen. Dat was deels omdat er geen tewerkstelling/voldoende bestaansmiddelen meer waren, deels omdat hij de voorwaarde niet was nagekomen om de openbare orde te respecteren. Als er voorwaarden worden gesteld aan een verblijfsrecht is het wel degelijk de bedoeling dat de voorwaarden worden nagekomen. Het gaat niet op

van dan te stellen dat betrokkene toch wel al een aantal jaar in België heeft verbleven en het daarom niet billijk is om hem heden het verblijfsrecht te weigeren. Dat zou het stellen van voorwaarden bij het toekennen van een machtiging totaal overbodig maken.

Verder wat betreft betrokkenes leeftijd: betrokkene is niet uiterst jong of oud waardoor deze beslissing omwille van zijn leeftijd niet wenselijk zou zijn. Het gaat om een volwassen persoon, waarvan ons geen medische gebreken, behalve dan dat hij het psychologisch moeilijk heeft, bekend zijn. Ook op dat vlak lijkt er ons dus geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft zijn economische situatie blijkt heden dat zijn tewerkstelling is beëindigd sedert 24/05/2023. Voorheen was hij ad interim tewerkgesteld, maar in het algemeen kan gesteld worden dat zijn economische activiteiten niet van die aard zijn dat onderhavige beslissing, dewelke is gebaseerd op openbare orde, niet zou kunnen genomen worden.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Tenslotte wat betreft de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van herkomst kan worden opgemerkt dat betrokkene als minderjarige samen met zijn ouders in Europa rondtrok. De eerste foto als kind van een asielzoeker werd in België genomen in 2003. Hij is echter geboren in H. (...), Duitsland. Het gezien moet aldaar jaren verbleven hebben. Het is niet duidelijk in hoeverre dit onafgebroken was, voorafgaandelijk aan de komst naar België. In 2008 werd het gezin gemachtigd tot een voorlopig verblijf. Betrokkene was al die tijd dus vergezeld door zijn ouders en de andere kinderen van het gezin. Uit de asielaanvraag van de ouders van betrokkene blijken er ook nog ooms en tantes van betrokkene aanwezig in zowel België als Duitsland. Het is gezien deze gezinssituatie redelijk te stellen dat hij zijn moedertaal wel degelijk machtig is. Hij is ook houder van de Servische nationaliteit en beschikt over een Servisch paspoort. Als houder van de Servische nationaliteit moet hij welkom zijn in zijn vaderland, ook al heeft hij er wellicht nooit zijn hoofdverblijfplaats gehad. Het is niet omdat men steeds in andere landen heeft verbleven, dat men zich geen Serviër zou kunnen voelen of dat er totaal geen voeling zou zijn van de Servische cultuur en Servië als land. Wel integendeel, zeker indien men steeds omringd is geweest van de Servische familie. Voor zover betrokkene dus alsnog terecht zou komen in Servië, ten gevolge deze weigeringsbeslissing, zal het wellicht wel wat inspanning vragen van betrokkene om te wennen aan de nieuwe leefomgeving, echter het moet mogelijk zijn gezien er wel degelijk nog een band/link is die voldoende stevig is om verder op te bouwen.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf eveneens geweigerd overeenkomstig art. 43, §1,2° van de wet van 15.12.1980 (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 43 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, "van het gezag van gewijsde en de kracht van gewijsde" en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal

handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedraglijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij erkent de duurzaamheid van de relatie, maar meent opnieuw in de bestreden beslissing dat het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan verzoeker op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Met andere woorden meent verweerder dat om redenen van openbare orde zijn verblijf ongewenst is.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat deze stelling het beginsel van de kracht van gewijsde schendt van het arrest d.d. 24.04.2023! Verwerende partij tekende hiertegen geen cassatieberoep aan. De kracht van gewijsde is een wettelijk vermoeden van waarheid van een rechterlijke beslissing, die niet meer met de gewone rechtsmiddelen kan worden bestreden. Dit vermoeden belet dat wat de rechter heeft beslist nog in vraag kan worden gesteld door dezelfde of andere gerechtelijke instantie, door een administratieve overheid of door de partijen in het geding. Thans kan Uw Raad er, gezien het gezag van gewijsde, geen andere mening op nahouden.

Verder is het zeer opvallend dat verwerende partij in het kader van de vorige procedure voor Uw Zetel geen standpunt innam over de zagezegde schending van de openbare orde en het strafblad van verzoeker in haar nota met opmerkingen. Meer nog, ter terechtzitting repliceerde de advocaat van verwerende partij dat de bestreden beslissing niet werd genomen omwille van het strafrechtelijk verleden van verzoeker!

Thans haalt echter verwerende partij opnieuw het strafrechtelijk verleden aan om de aanvraag te weigeren, hetgeen getuigt van een zeer onzorgvuldige besluitvorming!

Vergeleken met de vorige beslissing is de situatie nu zelfs gunstiger voor verzoeker aangezien de laatste 2 PV's die waren opgesteld lasten verzoeker wegens drugs en dreiging met aanslag geseponeerd! Ondanks dit gegeven en ondanks het feit dat het strafrechtelijk verleden niet werd weerhouden tijdens de vorige procedure neemt Dvz toch een negatieve beslissing, hetgeen kennelijk onredelijk is en getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming.

Genoemd artikel 43 gaat als volgt:

“Art. 43.[1 § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren [2 ...]2:

1° (...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Bovengenoemde artikelen vormen een omzetting van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38.

Volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, pt. 87).

Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Artikel 43, §1, 2° Vreemdelingenwet laat het bestuur toe om de binnenkomst van een familielid van een burger van de Unie te weigeren “om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”.

Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, §2, derde lid Vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, Tsakouridis, ptn. 52-53).

Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit

gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, pt. 34).

In de bestreden beslissing acht verwerende partij de bedreiging die uitgaat van verzoeker van een dergelijke aard dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde en is verwerende partij van mening dat er nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen.

Verwerende partij beperkt er zich in de bestreden beslissing echter toe de veroordelingen van verzoeker op te sommen. Daarnaast bespreekt verwerende partij wel uitgebreid dat er ook een heel aantal pv's zouden zijn opgesteld waarbij ze niet zeker is of het gaat over feiten waarvoor verzoeker reeds werd veroordeeld, of dat er geen gevolg aan werd gegeven en of er nog een onderzoek bezig is. Verwerende partij stelt hierover (eigen onderlijning);

“In hoeverre het hier om ernstige dingen gaat, is niet helemaal duidelijk. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet bevoegd om kennis te nemen van PV's. Zolang er geen veroordeling is, moet uiteraard ook het voordeel van de twijfel worden gegeven. Echter gezien de reeds eerder opgelopen veroordelingen is het wel redelijk te stellen dat andere PV's een indicatie kunnen geven rond de ingesteldheid/de mentaliteit/het karakter van betrokkene.”

Verwerende partij doet in de bestreden beslissing veel aan vermoedens/ indicaties/ veronderstellingen die op geen enkele manier gestaafd worden. Daarnaast stelt zij zelf dat er zonder een veroordeling het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Zij verwijst enkel naar een pv nummer waarvan ze eigenlijk niet weet of verzoeker hier al voor veroordeeld is, of dit misschien al geseponneerd werd, of dat er misschien nog een onderzoek bezig is. Dat deze motivering kant noch wal raakt. Men kan toch moeilijk verblijf weigeren op basis van een vermoeden van de schending van de openbare orde? Nergens in artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt er gesteld dat een vermoeden van schending van de openbare orde voldoende is om verblijf te weigeren. Verzoeker betwist alle feiten die hem ten laste worden gelegd in de PV's, hij heeft trouwens onmiddellijk mogen beschikken na het verhoor. Bovendien zijn de PV's inzake drugs en aanslag ondertussen geseponneerd, hetgeen DVZ erkent!

Uit zijn verhoor blijkt dat de tenlastelegging “bedreiging met een aanslag” is gebaseerd op een banaliteit op Tiktok. (STUK 15) Verzoeker heeft blijkbaar een muziekclip geplaatst waaraan iemand aanstoot heeft genomen. De inhoud ervan is beschermd door de artistieke vrijheid en de vrije meningsuiting. Verzoeker heeft zijn onschuld staan de gehouden. Edoch is hij van deze valselijke beschuldiging zwaar aangeslagen en is hij in therapie bij een psycholoog. (STUKKEN 22 + 27)

Uiteindelijk is deze aanklacht geseponneerd, hetgeen DVZ erkent in haar beslissing.

6.

Daarenboven stelt artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet duidelijk dat er rekening dient gehouden te worden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Nochtans werd er in de bestreden beslissing hiermee op geen enkele wijze rekening mee gehouden en al zeker niet met het gezins- en privéleven van verzoeker.

In casu blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat er enerzijds rekening werd gehouden met verzoekers actuele (gezins)situatie en anderzijds wat het al of niet weigeren van de gezinshereniging tot gevolg kan hebben. Evenmin werd rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker. Integendeel, indien men met het gedrag van verzoeker zou rekening gehouden hebben, dan zou men hebben dienen te besluiten dat verzoeker reeds ettelijke jaren een goed gedrag vertoont en inderdaad een nieuw gezin heeft gesticht.

Verwerende partij stelt namelijk dat er nergens uit het dossier zou blijken dat verzoeker een nieuwe weg zou zijn ingeslagen. Hier spreekt zij zichzelf integraal tegen aangezien zij ook stelt dat meneer een nieuwe partner heeft waarmee hij 2 gemeenschappelijke kinderen heeft van Nederlandse nationaliteit. Ze wonen bovendien allemaal samen op hetzelfde adres. Een nieuwe partner met 2 gemeenschappelijke kinderen duidt juist wel op het feit dat verzoeker duidelijk andere zaken belangrijk vindt in het leven. Niet alleen

spreekt verwerende partij zichzelf tegen, ook erkent verwerende partij trouwens dat zij allesbehalve een zorgvuldig onderzoek heeft gedaan.

Dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde, is eveneens niet correct en wordt volledig weerlegd door het voorgaande. Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging werkelijk werd onderzocht, laat staan dat wordt aangegeven op welke elementen men zich baseerde om tot het genomen besluit te komen.

Niet alleen is de recentste veroordeling inmiddels bijna 3 jaar geleden, maar intussen heeft verzoeker zich ook steeds naar de wetten en regels gedragen en aan gezinsuitbreiding gedaan.

Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan dan ook geen sprake zijn.

Verzoeker is geen crimineel, er is zeker geen gevaar voor recidive.

Indien zijn verblijfsaanvraag word goedgekeurd is de kans nihil dat hij opnieuw een dergelijk feit zal plegen omdat hij zijn les heeft geleerd en omdat hij een IBO opleiding heeft gevolgd en heeft gewerkt.

Verzoeker is niet gekend voor diefstal, overval, oplichting, verkrachting of dergelijke meer.

Indien zijn verblijf wordt goedgekeurd is de kans op recidive nul.

Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd meer uitleg gevraagd over voornoemd artikel aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord:

“Artikel 43 van de vreemdelingenwet is een omzetting in Belgisch recht van Europese richtlijnen. Zoals blijkt uit de richtlijn 2004/3, wordt met het criterium persoonlijk gedrag bedoeld dat de EU-onderdaan zelf een gevaar moet zijn voor de openbare orde of de openbare veiligheid, in tegenstelling tot motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen. Dergelijke motieven mogen niet worden aangevoerd.

*Daarnaast vermeldt de richtlijn duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat. Wanneer een EU-onderdaan een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die op zich een inbreuk op de openbare orde of openbare veiligheid kan inhouden; zullen dus steeds bijkomend de concrete omstandigheden van het individueel geval moeten worden onderzocht. Hierbij wordt rekening gehouden met het aantal, de aard, de zwaarwichtigheid en de anciënniteit van de feiten.
...”*

Hieruit kan worden afgeleid dat het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het ‘persoonlijk gedrag’ van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen.

De veroordelingen in het verleden zijn al van een hele poos geleden (de oudste dateert van 2011, dat waren feiten gepleegd tijdens de midnerjarigheid!) en de pv's waarover verwerende partij spreekt hebben nog tot niets geleid en kunnen dus niet gebruikt worden als element. Daarnaast wordt er niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond. Verzoeker heeft alle straffen uitgevoerd en alle boetes betaald.

Met betrekking tot de veroordelingen wenst verzoeker nog te vermelden dat deze veroordeling voor hem in een ver verleden liggen. Dat hij veroordeeld werd bij verstek heeft hij pas later vernomen daar hij -om redenen buiten zijn wil- geen weet had van deze zitting. Het niet naleven van de regels van de covid-epidemie betrof een vergissing. Verzoeker wist op den duur niet meer van welk hout pijlen maken, en begaf zich per ongeluk op een openbare plaats toen dit niet was toegelaten. Ondertussen heeft verzoeker zijn veroordelingen ondergaan en is hij zeker een nieuwe weg ingeslagen, dit met zijn nieuwe partner waarmee hij een gemeenschappelijk kind heeft. De veroordelingen hebben trouwens allemaal niets met elkaar te maken. Er is dus allerminst sprake van een recidivist.

Er kan dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43,2° Vreemdelingenwet.

Het is niet betwist dat verzoeker de ouder is van een Belgisch minderjarig kind en 2 Nederlandse minderjarige kinderen.

Overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan het verblijf aan verzoeker in België geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid. In casu heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoeker effectief een gevaar uitmaakt voor de openbare orde gezien de opgelopen veroordelingen in het verleden en de recente pv's... Het gaat dus om veroordelingen in het verleden. Hoewel verwerende partij zelf stelt dat verzoeker nog het voordeel van de twijfel dient te krijgen neemt zij de recente geseponeerde pv's mee in haar argumentatie voor het weigeren van het verblijf. Dat dit allesbehalve een correcte een juiste motivering is vanwege verwerende partij.

Gelet op artikel 43 van de Vreemdelingenwet volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling in het verleden evenwel niet om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt dat verwerende partij niet heeft nagegaan welke nieuwe gedragingen van verzoeker een gevaar kunnen vormen voor de openbare orde. Zij heeft zich enkel gebaseerd op de veroordelingen in het verleden en een pv...

Verzoeker kan derhalve niet inzien hoe verwerende partij toch zou kunnen vastgesteld hebben dat uit de gepleegde feiten bleek dat verzoeker een gevaar vormde voor de openbare orde.

In casu dient derhalve te worden vastgesteld dat verwerende partij het persoonlijk gedrag van verzoeker geenszins heeft onderzocht.

In de bestreden beslissing acht de Dienst Vreemdelingenzaken - gezien de zagezegde ernst en zwaarwichtigheid van de feiten — de bedreiging uitgaande van verzoeker van een dergelijke aard dat de persoonlijke en familiale interesses van verzoeker niet zouden kunnen primeren op het behoud van de openbare orde en is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde.

Enerzijds is het zo dat de argumentatie van de gemachtigde van verwerende partij op dit punt niet volledig correct is, anderzijds is het ook zo dat men bij het nemen van de bestreden beslissing te kort door de bocht is gegaan en de aanvraag onvoldoende heeft onderzocht en de beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd.

Op basis waarvan kwam men tot dit besluit en welke recente elementen ertoe hebben bijgedragen dat men in evenredigheid besloot tot een dergelijke risico en tot het weigeren van het gevraagde verblijf, wordt niet gemotiveerd. Zulks is werkelijk onvoldoende. De aangehaalde motivering draagt de bestreden beslissing niet.

Zo wordt de actuele (gezins)situatie van verzoeker en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze correct beoordeeld, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het ev. risico voor de openbare orde.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoeker niet correct heeft onderzocht en beoordeeld, dat niet werd aangegeven om welke redenen er een actueel en ernstig risico voor de openbare orde in hoofde van verzoeker zou dienen te worden weerhouden en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven: zij haalt elementen aan die prima niet stroken met de waarheid, en secundo allen ongemotiveerd blijven. De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat verzoeker geen verborgen intenties heeft of geen actueel en ernstig risico uitmaakt voor de openbare orde: hij wil enkel een gezinscel vormen met zijn Belgisch kind en zijn nieuwe gezin in België.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Bijgevolg kan een dergelijk argument niet worden weerhouden. Bij gebrek aan motivering, kan niet anders dan besloten worden dat de motiveringsplicht werd geschonden.

7.

In casu is er geen billijk evenwicht gevonden tussen de betrokken rechtmatige belangen en is het evenredigheidsbeginsel geschonden.

Uw Raad oordeelde reeds als volgt (RvV 6 november 2013, arrest nr. 113 395):

“Uit bovenstaande geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het Hof wijst op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen. Het Hof wijst er bijkomend op dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt waarbij relevant is of bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven.

Verzoeker wijst op het feit dat de moord die hij op zijn ex-vrouw heeft gepleegd, zijn enige veroordeling betreft, welke intussen meer dan 12 jaar geleden is. Hij stelt ook herhaaldelijk dat er duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive is, hetgeen wel door de interpretatie van het Hof van Justitie wordt vereist, omdat de actuele situatie van verzoekende partij en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze wordt aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het eventueel risico voor de openbare orde. Hij meent dan ook dat niet rechtsgeldig kan worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43, 2° van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker werd veroordeeld voor de moord op zijn ex-vrouw wordt door geen van de partijen betwist. Verweerder wijst er terecht op dat met deze veroordeling mag rekening worden gehouden. Ze meent echter, zoals verwoord in de nota, dat er ook expliciet zou gemotiveerd zijn omtrent de actuele aard van de ernstige bedreiging. De Raad kan daaromtrent echter niets bekennen in de bestreden beslissing. Verweerder meent dat de aard en zwaarwichtigheid van de feiten op zich volstaan om aan te nemen dat verzoeker zich met dergelijke praktijken opnieuw zal inlaten. Hij meent dat er duidelijk rekening is gehouden met het gevaar voor recidive. Verweerder meent dat hij wel een grondig onderzoek heeft gedaan van de elementen die de situatie van verzoeker concreet kenmerken. De Raad stelt echter vast dat verweerder niet betwist dat de eenmalige veroordeling reeds dateert van het jaar 2000, dus meer dan 12 jaar geleden. Verweerder betwist niet dat verzoeker voor deze feiten door de rechtbank van Batman werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens vrijwillige doodslag en dat hij deze straf ook heeft ondergaan. Waar er evenwel discussie bestaat over het feit of dit nu op grond van eremoord dan wel in een vlaag van woede is gebeurd, wordt er door verweerder niet betwist dat verzoeker vervroegd werd vrijgelaten en dat sindsdien geen enkel nieuw feit aan verzoeker kon worden ten laste gelegd. Ook in het politieverlag van 25 mei 2013 staat te lezen: “gedrag: er zijn ons geen negatieve elementen bekend omtrent zijn gedrag, centraal signalementenblad: niets gekend; Schengen informatiesysteem: niets gekend”. Het komt de Raad bijgevolg niet redelijk voor te spreken van een recidivegevaar, omdat de enige, weliswaar ernstige veroordeling dateert van het jaar 2000. Dertien jaar later blijkt dat verzoeker sindsdien geen feiten meer heeft gepleegd, zodat er op heden nog bezwaarlijk kan gesproken worden van recidivegevaar. Zoals artikel 43 van de vreemdelingenwet aangeeft, kan het niet de bedoeling zijn om algemene preventieve maatregelen te nemen. De ernst van het feit is op zich ook niet dermate dat men na bijna dertien jaar

verzoeker nog als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan beschouwen."

Ook in een ander arrest vernietigde Uw Raad de beslissing van de DVZ, waarbij de gezinshereniging van een derdelander met zijn Belgisch kind werd geweigerd wegens drugsfeiten, waarna de betrokkene in het bezit werd gesteld van een F-kaart (RvV 13 januari 2016, arrest nr. 159 789).

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg duidelijk dat verwerende partij de motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dit laatste houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

8.

De veroordelingen, behalve die van 10.06.2021 inzake corona, waren allen gekend bij Dvz.

Desondanks werd het tijdelijk verblijf van verzoeker steeds verlengd. Plots wordt het gerechtelijk verleden ter sprake gebracht.

Bovendien werd op 04.03.2022 door DVZ instructie gegeven aan de gemeente Lier om een F-kaart af te geven. Hierop werd 4 dagen later teruggekomen zonder duidelijke reden.

Hieruit blijkt dat in casu de overheid aan de verzoeker steeds een A-kaart heeft afgegeven en op 04.03.2022 verzond zij een instructie ter afgifte van een F-kaart.

Door deze handelwijze werd aan verzoeker een voordeel verleend. Verzoeker had een gerechtvaardigde verwachting dat de F-kaart zou worden afgeleverd.

Verzoeker vertrouwde erop dat hij over een verblijfsrecht beschikte, zijn leven kon opbouwen, doordat hij mocht werken en hij zich kon integreren. Zijn A-kaarten zijn steeds verlengd, hij is hier sedert 2003 en sedert 2008 legaal.

Het gegeven dat verzoeker een gerechtelijk verleden heeft is niet nieuw en dat het plots wordt opgerakeld weegt immers niet op tegen de legitieme verwachting dat verzoeker een recht op verblijf in België had en ten gevolge waarvan hij zijn gezinsleven en privéleven gedurende bijna 20 jaar heeft uitgebouwd in België. Er werd in hoofde van de verzoeker de verwachting gecreëerd dat hij een recht op verblijf had.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het gezins- en privéleven dat verzoeker heeft ontwikkeld in de periode dat hij op dit punt legitieme verwachtingen kon koesteren.

Er is bijgevolg een schending van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

9.

Verwerende partij betwist opnieuw de banden die verzoeker heeft met zijn Belgisch minderjarig kind.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat deze stelling het beginsel van de kracht van gewijsde schendt van het arrest d.d. 24.04.2023! Verwerende partij tekende hiertegen geen cassatieberoep aan. De kracht van gewijsde is een wettelijk vermoeden van waarheid van een rechterlijke beslissing, die niet meer met de gewone rechtsmiddelen kan worden bestreden. Dit vermoeden belet dat wat de rechter heeft beslist nog in vraag wordt gesteld door dezelfde of andere gerechtelijke instantie, door een administratieve overheid of door de partijen in het geding. Thans kan Uw Raad er, gezien het gezag van gewijsde, geen andere mening op nahouden.

Verzoeker is verder, zoals hierboven gesteld, de vader van het Belgisch minderjarige kind B. A. R. (...). (RR: xxx).

Hij vroeg op 21.03.2022 in functie van zijn dochtertje de gezinshereniging aan op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° stelt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: [...]

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

De enige voorwaarden die de Vreemdelingenwet stelt zijn bijgevolg:

- Ouder zijn van een minderjarige Belg: in casu aan voldaan en niet betwist;*
- Het bewijs van de identiteit: in casu aan voldaan en niet betwist;*
- De verzoeker moet de minderjarige Belg begeleiden of zich bij hem voegen: in casu aan voldaan, doch onterecht betwist door verwerende partij.*

Verzoeker moet dus aantonen dat hij het Belgisch kind komt begeleiden of zich bij hem voegen. Dat betekent dat er feitelijk een gezinscel moet gevormd zijn. Daarbij is het samenwonen geen vereiste om een gezinscel te vormen.

Het bewijs van een affectieve of financiële band volstaat.

Doch het is algemene, doch foutieve praktijk, van verwerende partij om, in het geval dat er geen samenwoning is tussen ouder en kind, zowel het bewijs van affectieve als van financiële banden te vereisen.

Verwerende partij stelde namelijk in haar beslissing d.d. 12.09.2022:

“Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aantonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met het kind aan te tonen, zijn volgende documenten bij de aanvraag terug te vinden: (...).”

Hiermee voegt verwerende partij voorwaarde toe die niet voorzien is in de Vreemdelingenwet. Deze praktijk is dan ook onwettig.

Er moet wel sprake zijn van een minimum aan relatie tussen ouder en kind, doch dit kan bewezen worden door affectieve en/of financiële banden tussen ouder en kind. Deze affectieve en/of financiële banden moeten dus niet cumulatief aanwezig zijn!

Evenwel in casu heeft verzoeker wel een omgangsrecht/verblijfsregeling met zijn minderjarige dochter, met name van donderdag van de pare weken na school (en bij gebreke aan school om 16u), met wissel aan school, tot de daaropvolgende maandag aan school (en bij gebreke aan school om 9u).

Bovendien mag de Dienst Vreemdelingenzaken het begrip ‘affectieve banden’ geen kennelijk onredelijke invulling geven door te eisen dat de ouder zeer actief betrokken moet zijn bij het leven van het kind.

Kortom, de DVZ mag géén strengere voorwaarden stellen over het gezinsleven dan dat het beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit alles werd bevestigd door Uw Raad, in een arrest van 29 augustus 2018 (RvV 29 augustus 2018, arrest nr. 208.378) waar o.a. het volgende werd geoordeeld:

“[...] Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden

begrepen als dat de vader of moeder, derdelander, met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.2). Bijgevolg kan de gemachtigde, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het 'vergezellen van' of 'het zich voegen bij' en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder-derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

[...]

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld [...] Om het bestaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven' vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grand/Verenigd Koninkrijk, §30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en dienst minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouder niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden.

[...] De Raad dient echter de verzoeker bij te treden waar hij te kennen geeft dat het in casu kennelijk onredelijk is om voor het bestaan van de vereiste affectieve banden voorop te stellen dat hij zeer actief betrokken moet zijn bij de levens van zijn minderjarige kinderen.[...] Aangezien het de wil is van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren, stelt de Raad vast dat de gemachtigde de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld en dat hij aan artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet een kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven door te oordelen dat er met betrekking tot de affectieve band niet gesteld kan worden dat de verzoeker zeer actief betrokken is in de levens van de kinderen."

De RvV stelt dus dat de DVZ géén strengere voorwaarden mag stellen dan dat het gezinsleven valt onder het door artikel 8 EVRM beschermde gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Het is daarbij kennelijk onredelijk van de DVZ om voor het bestaan van de affectieve banden te eisen dat de ouder zeer actief betrokken moet zijn bij het leven van zijn kinderen. Dat is immers in tegenspraak met de rechtspraak van het EHRM. Het is de wil van de wetgever om met de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet de door artikel 8 EVRM geboden bescherming van de band tussen oud en kind te verzekeren. Tot slot bevestigt de RvV dat het gaat om affectieve OF financiële banden!

10.

In casu heeft verzoeker de volgende stukken bijgebracht om zijn affectieve én financiële band met het kind aan te tonen:

- Een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank dd. 23.05.2022 (stuk 3): Verwerende partij stelt dat het gesolliciteerd karakter van de interesse van betrokkene die er hem toe aanzetten naar de rechtbank te stappen, niet kan worden uitgesloten en dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat als men enkel juridische stappen onderneemt met het oog op een verblijfsvergunning, dat het belang van het Belgisch kind daarmee gediend is.

Verwerende partij durft zelfs te stellen dat het NIET wordt aangetoond dat betrokkene effectief zijn omgangsrecht uitoefent, doch erkent WEL dat er hiervan foto's worden voorgelegd (zie infra). Begrijpe wie begrijpen kan... Dergelijke motivering wijst op een uiterst onzorgvuldig onderzoek en zelfs op willekeur. Het betreft alhier een gerechtelijke beslissing dewelke verzoeker omgangsrecht heeft verleend. Er ligt een definitief vonnis voor, dat weldegelijk wordt uitgevoerd en dat bij niet-opvolging van de afgesproken maatregelen gedwongen kan worden uitgevoerd. Partijen zijn verschenen ter zitting en hebben hun akkoord uitgelegd aan de Familierechter. Of deze maatregelen nu zelf werden voorgesteld door partijen, of in geval van blijvende discussie werden opgelegd door de rechter, doet niets ter zake!

Van een verklaring op eer is allerm minst sprake. Dergelijke motivering is ongehoord, gebrekkig en onzorgvuldig.

- Verschillende (gedateerde) foto's van verzoeker en de referentiepersoon (stuk 4): Verwerende partij stelt dat er van het bezoekrecht van vader enkele foto's worden voorgelegd, maar dat deze niet uitsluitend zijn... Nochtans legt verzoeker gedateerde foto's voor van dit jaar als het vonnis m.b.t. het omgangsrecht werd uitgesproken. Als deze niet als voldoende bewijs (in samenlezing met de andere stukken) kunnen dienen om de affectieve band tussen vader en kind aan te tonen weet verzoeker niet hoe wat hij nog kan bijbrengen om zijn affectieve band te bewijzen. Het betreffen nochtans foto's van verschillende momenten waaruit een consequente relatie tussen vader (verzoeker) en kind (referentiepersoon) blijkt.

- Informatie voor de IBO-cursist via de VDAB (stuk 5); overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding via de VDAB dd. 3.02.2022 en 18.05.2022 (stuk 6); bewijs van taalniveau Nederlands dd. 3.03.2022 (stuk 7); Verwerende partij stelt dat met betrekking tot verzoeker zijn economische situatie verzoeker een overeenkomst voorlegt van een individuele opleiding en dat er bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit een reden zou moeten zijn waardoor de bestreden beslissing niet kan genomen worden aangezien niets uitsluit dat verzoeker elders aan de slag kan. Verwerende partij erkent dat er wel sprake moet zijn van een sociale en culturele integratie gezien verzoeker er in geslaagd is om een opleiding te volgen en een relatie heeft aangeknoopt met een Nederlandse, maar meent dat er niet van burgerzin kan gesproken worden gezien zijn veroordelingen in het verleden (zie infra). Doch ten eerste heeft verzoeker niet één opleiding via de VDAB voorgelegd, maar 2 opleidingen (stuk 6). Ten tweede erkent verwerende partij dat verzoeker wel degelijk sociaal en cultureel is geïntegreerd. Ten derde bespreekt verwerende partij stuk 7 niet eens, het bewijs van het taalniveau van verzoeker. Tot slot heeft verzoeker zijn lagere en middelbare studies in België doorlopen!

- Brief Basisschool B. (...) en E. (...) dd. 5.05.2022 (stuk 8); Dit stuk wordt enkel opgesomd. Verder wordt er over dit stuk met geen woord gerept in de bestreden beslissing. Nochtans hieruit blijkt nogmaals de betrokkenheid van vader. Zoals hierboven reeds aangehaald heeft verzoeker een omgangsrecht met zijn minderjarige dochter, met name van donderdag van de pare weken na school, met wissel aan school, tot de daaropvolgende maandag aan school. Nu bleek dat op donderdag 5 mei II. De dochter te laat op school werd gebracht en dat de school hiervan een attest opstelde waar er niet mis te verstane bewoordingen het volgende staat (eigen onderlijning);

"Op donderdag 5 mei 2022 werd R. B. (...) omstreeks 10u naar school gebracht. De school start in principe om 8.30u tot 15.25u. We verwachten van onze kleuters dat zij zoveel mogelijk op tijd zijn.

Papa vindt het belangrijk dat R. (...) op tijd op school is."

Hieruit blijkt duidelijk de betrokkenheid van de vader met het kind. De vader is duidelijk gekend op de school én hij is dan ook nog eens gekend omwille van zijn stiptheid. Daar waar verwerende partij het niet nodig vindt om dit stuk te bespreken schendt zij duidelijk haar motiveringsbeginsel.

- Brief Dokter P. B. (...) dd. 12.05.2022 (stuk 9); Ook dit stuk wordt enkel opgesomd. Verder wordt er ook over dit stuk met geen woord gerept in de bestreden beslissing. Ook uit dit stuk blijkt wederom de betrokkenheid van vader, hetgeen aantoont dat verzoeker wel degelijk een affectieve band heeft met zijn dochter. Uit dit medisch attest blijkt duidelijk dat verzoeker kampt met angstaanvallen omdat hij bang is dat hij zijn kinderen zal verliezen. Daar waar verwerende partij het niet nodig vindt om dit stuk te bespreken schendt zij duidelijk wederom haar motiveringsbeginsel.

Uit de voorgelegde stukken blijkt bijgevolg dat verzoeker enerzijds de affectieve band met zijn kind heeft aangetoond. Er wordt duidelijk aangetoond dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM, gelet op de verschillende foto's waaruit nauwe contacten blijken, gelet op het vonnis met het omgangsrecht, gelet op het schoolverslag en gelet op het medisch attest van Dokter B. (...).

Dit had dus al moeten volstaan om het verblijfsrecht in hoofde van verzoeker goed te keuren.

Anderzijds kan uit de voorgelegde stukken de financiële band met zijn kind afgeleid worden daar verzoeker zijn omgangsrecht uitoefent en bijgevolg instaat voor alle kosten die dit met zich meebrengt. Verwerende partij stelt simpelweg dat de financiële betrokkenheid niet wordt aangetoond, ook al volgt verzoeker een betaalde opleiding. Doch deze argumentatie van verwerende partij raakt kant noch wal. Er

liggen nochtans talloze stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker zijn bezoekrecht effectief uitoefent. Dat deze zorg gepaard gaat met verschillende kosten zoals eten, kledij en andere benodigdheden spreekt voor zich. Dat verzoeker een betaalde opleiding volgt heeft niets te maken met de financiële betrokkenheid met zijn kind.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verwerende partij duidelijk haar motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Uw Raad oordeelde in haar arrest nr. 271 967 d.d. 27.04.2022 in een gelijkaardige zaak als volgt:

(...)

Het Grondwettelijk Hof (hierna: GwH) heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voorgenoemde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de ouder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.).

Bijgevolg kan verweerder, ook al voorziet artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het “vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen” en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouderderdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

(...)

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

(...)

In zoverre uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat verweerder in casu vereist dat er zowel een affectieve als een financiële band wordt aangetoond, is een dergelijke beoordeling niet conform de rechtspraak van het EHRM. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers geenszins dat enkel wanneer ook een financiële band tussen ouder en kind bestaat, nog sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouder en kind. Het EHRM vereist slechts algemeen dat er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind die voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. De Raad herhaalt dat dit gezinsleven wordt verondersteld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd.

(...)

De Raad dient vast te stellen dat verweerder niet betwist dat de akkoordconclusie van 8 september 2021 gehomologeerd werd door de rechtbank van eerste aanleg bij het vonnis van 22 september 2021. Overeenkomstig artikelen 1043 en 1733 van het Gerechtelijk Wetboek, is de voormelde akkoordconclusie ten gevolge van de homologatie wel degelijk gerechtelijk afdwingbaar. Dit volgt ook uitdrukkelijk uit het neergelegde vonnis waarin de rechtbank van eerste aanleg de partijen expliciet veroordeelt tot de uitvoering van de akkoordconclusie van 8 september 2021. Zoals verzoeker terecht opmerkt, kan verweerder dan ook geenszins gevolgd worden waar hij betoogt dat de voormelde akkoordconclusie slechts een verklaring is op eer en dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg geen gerechtelijke gevolgen heeft.

(...)

De Raad dient te concluderen dat verweerder onzorgvuldig en kennelijk onredelijk te werk is gegaan bij het beoordelen van de neergelegde stukken, meer bepaald de akkoordconclusie van 8 september 2021 en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 22 september 2021. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

11.

Wat betreft het nieuw gezin stelt verwerende partij dat dit gezinsleven ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het gezin zou kunnen verhuizen naar een ander land, quod certe non, of verzoeker zou op stand zijn gezinsbanden kunnen onderhouden.

Vooreerst is het zo dat men een EU-onderdane nie tzomaar kan verplichten terug te keren naar het land van herkomst. Partijen hebben alhier een sociale woning, de kinderen zijn hier geboren. Verzoeker wil ook niet weg aangezien zijn Belgische dochter alhier woont.

Een beschermenswaardige gezinsband, in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), wordt verder vermoed bij ouders en hun minderjarige kinderen.

Het wordt pas beschouwd als ‘verbroken’ in uitzonderlijke omstandigheden.

Hoewel dit tussen partners tijdelijk wel kan worden aanvaard, is communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden. De DVZ kan dus niet rechtsgeldig stellen dat een weigering van verblijf geen inmenging in het gezinsleven is omdat de ouder vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen contact zou kunnen onderhouden met zijn minderjarige kinderen. Dat besliste Uw Raad in arrest nr. 261.780 van 7 oktober 2021.

12.

Verzoeker heeft geen enkele band met Duitsland of Servië. Hij is hier naar school gegaan en kent die landen niet. Hij spreekt enkel Nederlands.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt op datgene wat de verzoeker in zijn eerste middel in zijn verzoekschrift heeft aangevoerd:

“In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikel 40bis, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van het gezag en de kracht van gewijsde en van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat het Bestuur de duurzaamheid van de relatie erkent. Hij verwijst naar het gezag van gewijsde inzake de vorige procedure waarbij de bijlage 20 van verzoeker vernietigd werd. Hij stelt dat de laatste 2 PV's die lastens hem waren opgesteld wegens drugs en dreiging met aanslag geseponneerd werden, waardoor hij thans in een gunstigere situatie verkeert. Hij stelt dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming. Hij vervolgt dat een loutere vaststelling dat een burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving niet volstaat, aangezien het Bestuur bij de beoordeling ervan het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Hij stelt met verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie dat het vereist is dat de betrokken persoon de neiging vertoont om dat gedrag in de toekomst voort te zetten en van een dergelijke aard is dat zijn familiale en persoonlijk belang ondergeschikt is aan

de vrijwaring van de openbare orde. Hij verwijt het Bestuur veel ongestaafde vermoedens/indicaties/veronderstellingen. Hij stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met de duur van zijn verblijf op het grondgebied, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij banden heeft met zijn land van oorsprong. In de bestreden beslissing zou geen rekening gehouden zijn met zijn actuele gezinssituatie, het feit dat hij een nieuwe weg heeft ingeslagen, hij samenwoont met zijn partner met wie hij 2 gemeenschappelijke kinderen heeft van Nederlandse nationaliteit. Hij stelt geen crimineel te zijn en geen gevaar voor de openbare orde te vormen. Hij stelt dat de veroordelingen van een hele poos geleden zijn en de PV's tot niets geleid hebben en dus niet gebruikt kunnen worden. Er zou evenmin aangetoond zijn dat hij geen berouw zou hebben getoond nu alle straffen zijn uitgevoerd en alle boetes betaald zijn. Hij is ouder van een Belgisch minderjarig kind en van 2 Nederlandse minderjarige kinderen. Hij verwijst verder naar de door DVZ gegeven instructie aan de gemeente Lier om hem een F-kaart af te leveren. Hij verwijst opnieuw naar de banden die hij heeft met zijn Belgisch kind en het gezag van gewijsde dienaangaande.

In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 3 Kinderrechtenverdrag en het arrest Jeunesse.

Hij betoogt dat het Bestuur op de hoogte is van zijn privé- en familielevens in België en het er hebben van kinderen, waaronder de referentiepersoon. Hij verwijst dienaangaande naar hetgeen onder het eerste middel werd toegelicht. Hij stelt dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden werd met het algemeen belang van het kind en het recht van het kind om haar beide ouders te kennen. Hij verwijst naar de bijgevoegde stukken om aan te tonen dat de vaderschapsband onder de beschermwaardige relatie van artikel 8 EVRM valt.

Beide middelen worden gezamenlijk behandeld:

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker verblijfsrecht geweigerd wordt conform artikel 43 §1-2° van de Vreemdelingenwet, daar hij door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De bestreden beslissing luidt als volgt (eigen onderlijning):

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 21/03/2022 voor de 2de keer een aanvraag in tot verblijf als familielid van een Belgisch kind nl. B. A. R. (...) (rr.xx), dit in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Er werd betreffende deze aanvraag een weigeringsbeslissing genomen op 12/09/2022 dewelke door de RVV op 24/04/2023 werd vernietigd in zijn arrest 287.941.

Betrokkene diende op 13/03/2023 een nieuwe aanvraag in tot verblijf als familielid van zijn wettelijk geregistreerde partner, de genaamde H. I. (...) van Nederlandse nationaliteit, dit in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.80.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

- Op 31.01.2011 door de jeugdrechtbank te Antwerpen: tot een berisping wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen. Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegenover een persoon in uitoefening van hun bediening, opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien.
- Op 27.06.2016 tot een gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar + geldboete. Opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Meer bepaald meerdere feiten van intrafamiliaal geweld die zich hebben afgespeeld in de zomer van 2015 tegen de genaamde K. B. (...), zijn toenmalige vriendin met wie hij een Belgisch kind heeft;
- Op 20.06.2018 tot een werkstraf van 100 uur + een geldboete opnieuw omwille van opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Meer bepaald feit van intrafamiliaal geweld die zich heeft voorgedaan op 15 november 2017 tegen zijn toenmalige vriendin, de genaamde C. A. (...) die nog maar pas 18 jaar was;
- Op 1.10.2019 door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen, bij verstek tot een geldboete en verlies van recht tot sturen wegens vluchtmisdrijf zonder gekwetsten, tot een geldboete en verlies van recht tot sturen 1 maand wegens geen houder van een geldig rijbewijs, tot een geldboete en verlies van het recht op sturen gedurende 8 dagen wegens 'politie van het wegverkeer en van het gebruikt van de openbare weg: voertuig in de hand houden'.
- Op 10.06.2021 tot een geldboete waarvan een deel met uitstel gedurende een jaar wegens 'voorkoming van besmettelijke ziekten: niet naleving van het verbod om zich onnodig op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden + niet naleving van het verbod op samenscholing.

Er werden ook een heel aantal PV's opgesteld. Deels gaan die over feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld, deels werd er geen gevolg aan gegeven of is het onderzoek mogelijks nog niet afgerond. De meest recente zijn PV (...) met de vermelding drugs/bezit en (...) bedreiging met een aanslag en (...) recht op persoonlijk contact. Uit contact met het parket is gebleken dat de twee laatste pv's zijn geseponeerd, waarvan de laatste verder burgerrechtelijk wordt opgevolgd en zich dus situeert in de familiale sfeer (familiaal conflict).

In hoeverre het hier om ernstige dingen gaat, is niet helemaal duidelijk. Zolang er geen veroordeling is, moet uiteraard ook het voordeel van de twijfel worden gegeven. Echter gezien de reeds eerder opgelopen veroordelingen is het wel redelijk te stellen dat andere PV's een indicatie kunnen geven rond de ingesteldheid/de mentaliteit/het karakter van betrokkene. Gezien de herhaalde geweldpleging tegenover zijn partner, maar ook tegenover derden is het redelijk te stellen dat betrokkene een kort lontje heeft. In het vonnis van 27/06/2016 staat te lezen dat hij heeft toegegeven problemen te hebben om zich in te houden ten aanzien van vrouwen en dat hij zijn rol van man binnen zijn gezin heeft ingevuld met machogedrag. Dat is nog maar licht uitgedrukt gezien de feiten, nl. het toedienen van vuistslagen, op een heel brutale wijze aan de haren meesleuren op straat, slaan met broeksriem met arbeidsongeschiktheid als gevolg. Feiten die de rechter ernstig nam en doen getuigen van een gebrek aan normbesef en een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. In het bijzonder zijn partner.

Verder blijkt ook dat betrokkene zich niet positief heeft opgesteld ten aanzien van het uitvoeren van de opgelegde werkstraf van 100 uren bij de veroordeling van 20 juni 2018, werkstraf die hij trouwens zelf had gevraagd en uiteindelijk had gekregen. Deze maatregel ging van start van 20/06/2018 tot 04/09/2019 bij jeugdhuis de M. (...) vzw te Lier. Uit het meldingsrapport van het justitiehuis Mechelen aan de probatiecommissie dd. 20/08/2019 blijkt dat betrokkene niet opdaagde om zijn werkstraf aan te vatten en ook niet opdaagde op het justitiehuis voor een gesprek. Er werden richtlijnen gevraagd aan de probatiecommissie. Op de zitting van de probatiecommissie van 03/09/2019 gaf betrokkene het volgende mee om alsnog een tweede kans te krijgen voor het aanvatten van zijn werkstraf: het feit dat hij alleen woonde, dat hij veel schulden had waarvoor hij moest gaan werken en dat hij voor een kindje moest zorgen. In ieder geval blijkt uit zijn dossier dat hij in 2019 niet is tewerkgesteld geweest, althans niet in loondienst. In 2018 heeft hij slecht gewerkt in loondienst van 1 tot 31 oktober en van 1 tot en met 3 november. Het zorgen voor een kindje moet ook genuanceerd worden, gezien hij in deze periode geen contact had met zijn kind (zal later in de beslissing duidelijk worden wanneer het gezinsleven wordt besproken). Het waren dus eerder drogredenen om zijn werkstraf niet te moeten aanvaatten. Hierdoor

ontliep hij zijn verantwoordelijkheid ten aanzien van de maatschappij, een maatschappij die hem een kans had gegeven.

Gezien betrokkene zijn werkstraf niet uitvoerde, werd hij op 12/11/2019 opgesloten in de gevangenis van Mechelen om zijn 10 maanden vervangende gevangenisstraf uit te zitten, thuis weliswaar met een enkelband. Op 13/11/2020 werd hij onder voorwaarden vrijgesteld.

Gezien de veroordelingen in het verleden en de meer recente PV's is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als ouder van een Belgisch kind en als wettelijk geregistreerde partner het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat. Het vragen van een verblijf in functie van zijn kind of in functie van zijn partner stroken niet met de feiten van intrafamiliaal geweld van betrokkene in het verleden. Feiten die zich meerdere keren hebben voorgedaan, telkens tegen een andere partner waarmee hij toen samenwoonde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. In dat opzicht zijn we verplicht om de feiten van intrafamiliaal geweld uit het verleden te plaatsen naast het verblijf dewelke betrokkene wilt bekomen in functie van zijn minderjarig kind of in functie van zijn huidige partner.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene is de vader van een Belgisch kind, de genaamde R. B.-A. (...), geboren op (...)/2017 en erkend op 09/01/2018 met wie hij heden niet samenwoont en nooit heeft ged aan. Gezien artikel 8 EVRM niet eist dat er samenwoont moet zijn met een minderjarig kind om te spreken van een gezinscel, moeten er wel voldoende elementen aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig zijn om de facto gezinsbanden te creëren. Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 19 maart 2021 een verzoek indiende bij de familierechtbank om omgangsrecht te bekomen met zijn minderjarig kind, gezien de relatie met de moeder was beëindigd. Bij vonnis van 23/05/2022 bekwam hij een omgangsrecht van donderdag van de pare weken na school (en bij gebreke aan school om 16 uur, met wissel aan school) tot de daaropvolgende maandag aan school (en bij gebreke aan school om 9 uur). Daarnaast zijn een aantal foto's terug te vinden van betrokkene en het kind die gedateerd zijn tussen maart en juli 2022. Verder een brief van de basisschool B. (...) en E. (...) dd. 05/05/2022 met de melding dat het kind op 5 mei 2022 omstreeks 10 uur naar de school werd gebracht. Dat de school in principe start om 8u30 tot 15u25 en dat de school verwacht dat de kleuters zoveel mogelijk op tijd zijn. Verder staat te lezen dat de papa het belangrijk vindt dat het kind op tijd op school is. Als laatste is ook een schrijven dd. 12/05/2022 van een huisarts terug te vinden die stelt dat betrokkene getraumatiseerd is door de onzekerheid en bang is om zijn kinderen te verliezen. Uit deze stukken moet dus de vaderrol en de betrokkenheid van betrokkene bij de opvoeding van zijn kind blijken. Los van het feit dat het slechts magere bewijzen zijn, getuigt ook de inhoud ervan niet tot het hebben van een duurzame relatie met zijn kind. Foto's zijn momentopnames ook al zouden ze genomen zijn op het moment dat het kind bij betrokkene verbleef. De brief van de school is onduidelijk en zegt enkel dat het kind op die dag te laat naar de school is gekomen, maar zegt niets over wie het kind naar school heeft gebracht of wie daar de oorzaak van was. Wat de verklaring van de dokter betreft, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene zich in een onzekere situatie bevindt, een situatie die hij voor zichzelf heeft gecreëerd door het verblijfsrecht te verliezen omwille van de feiten van openbare orde.

Daarnaast dient ook onderzocht te worden in hoeverre hij betrokken was bij de opvoeding van zijn kind vóór de omgangsregeling, meer bepaald vanaf het moment dat hij het kind heeft erkend op 09/01/2018. Op het moment van de geboorte van het kind op 26/06/2017 kon hij mogelijks nog niet betrokken zijn geweest, gezien hij op 15/11/2017 intrafamiliaal geweld had gepleegd op de genaamde A. C. (...). Mogelijkerwijze heeft hij dus de moeder van zijn kind pas later ontmoet. De relatie met haar was dan ook eerder van korte duur. Uit een schrijven van de advocaat dd. 07/05/2021 blijkt dat hij reeds sedert de zomer van 2019 een relatie had met de genaamde H. I. (...) van Nederlandse nationaliteit. Op 09/02/2021 diende hij een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar. Uit de mail van de stad Lier dd. 09/02/2021 blijkt dat betrokkene via de aanvraag gezinshereniging verblijf probeerde te bekomen gezien hij aan het loket had meegedeeld dat hij vooral bang was om uit het land gezet te worden. Hij had toen ook aangegeven een Belgisch kind te hebben, maar daar geen beroep op kon doen omdat hij daar geen contact meer mee had/niet mocht hebben en de advocaat hier mee bezig was. Dus de kans is groot dat betrokkene het indienen van het verzoek om omgangsrecht enkel heeft aangewend om nadien een

aanvraag gezinshereniging in functie van dat kind te kunnen indienen, dewelke hij dan ook heeft gedaan op 09/09/2021.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101 ; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Betrokkene heeft een nieuw gezin. Hij is ook de vader van twee minderjarige kinderen van Nederlandse nationaliteit, de genaamden A. N. (...) geboren op (...)/2022 en A. M. (...) geboren op (...)/2023. Heden woont hij samen met deze kinderen en de moeder, de genaamde Hoogland Isabel, met wie hij op 10/01/2023 een wettelijke samenwoning heeft afgesloten. Echter dit gezinsleven wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Niets belet betrokkene en zijn partner om dit gezinsleven anders te organiseren/te beleven rekening houdend met deze beslissing. Het staat het gezin uiteraard vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, niet in het minst in de lidstaat waar de nieuwe partner en het kinderen de nationaliteit van dragen. Ze kunnen er uiteraard ook voor kiezen hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van nieuwe partner met kinderen aan betrokkene kan ook invulling gegeven worden aan een gezinsband. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat de kinderen heden nog zeer jong zijn en betrokkene op geen enkele manier heeft aangetoond dat er een dusdanige afhankelijkheid van de kinderen tegenover hem is, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om hun welbevinden te vrijwaren.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat de duur van het verblijf betreft, is betrokkene op de leeftijd van 10 jaar samen met zijn moeder België binnengekomen in 2003. De lange verblijfsduur was ook de reden waarom hij en zijn familie (moeder, andere kinderen) werd geregulariseerd. Hij respecteert echter die voorwaarden tot verblijf niet, waardoor er einde 2020 werd beslist dat hij geen verdere verlenging van zijn machtiging kon krijgen. Dat was deels omdat er geen tewerkstelling/voldoende bestaansmiddelen meer waren, deels omdat hij de voorwaarde niet was nagekomen om de openbare orde te respecteren. Als er voorwaarden worden gesteld aan een verblijfsrecht is het wel degelijk de bedoeling dat de voorwaarden worden nagekomen. Het gaat niet op van dan te stellen dat betrokkene toch wel al een aantal jaar in België heeft verbleven en het daarom niet billijk is om hem heden het verblijfsrecht te weigeren. Dat zou het stellen van voorwaarden bij het toekennen van een machtiging totaal overbodig maken.

Verder wat betreft betrokkenes leeftijd: betrokkene is niet uiterst jong of oud waardoor deze beslissing omwille van zijn leeftijd niet wenselijk zou zijn. Het gaat om een volwassen persoon, waarvan ons geen medische gebreken, behalve dan dat hij het psychologisch moeilijk heeft, bekend zijn. Ook op dat vlak lijkt er ons dus geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft zijn economische situatie blijkt heden dat zijn tewerkstelling is beëindigd sedert 24/05/2023. Voorheen was hij ad interim tewerkgesteld, maar in het algemeen kan gesteld worden dat zijn economische activiteiten niet van die aard zijn dat onderhavige beslissing, dewelke is gebaseerd op openbare orde, niet zou kunnen genomen worden.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Tenslotte wat betreft de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van herkomst kan worden opgemerkt dat betrokkene als minderjarige samen met zijn ouders in Europa rondtrok. De eerste foto als

kind van een asielzoeker werd in België genomen in 2003. Hij is echter geboren in H. (...), Duitsland. Het gezien moet aldaar jaren verbleven hebben. Het is niet duidelijk in hoeverre dit onafgebroken was, voorafgaandelijk aan de komst naar België. In 2008 werd het gezin gemachtigd tot een voorlopig verblijf. Betrokkene was al die tijd dus vergezeld door zijn ouders en de andere kinderen van het gezin. Uit de asielaanvraag van de ouders van betrokkene blijken er ook nog ooms en tantes van betrokkene aanwezig in zowel België als Duitsland. Het is gezien deze gezinssituatie redelijk te stellen dat hij zijn moedertaal wel degelijk machtig is. Hij is ook houder van de Servische nationaliteit en beschikt over een Servisch paspoort. Als houder van de Servische nationaliteit moet hij welkom zijn in zijn vaderland, ook al heeft hij er wellicht nooit zijn hoofdverblijfplaats gehad. Het is niet omdat men steeds in andere landen heeft verbleven, dat men zich geen Serviër zou kunnen voelen of dat er totaal geen voeling zou zijn van de Servische cultuur en Servië als land. Wel integendeel, zeker indien men steeds omringd is geweest van de Servische familie. Voor zover betrokkene dus alsnog terecht zou komen in Servië, ten gevolge deze weigeringsbeslissing, zal het wellicht wel wat inspanning vragen van betrokkene om te wennen aan de nieuwe leefomgeving, echter het moet mogelijk zijn gezien er wel degelijk nog een band/link is die voldoende stevig is om verder op te bouwen.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf eveneens geweigerd overeenkomstig art. 43, §1,2° van de wet van 15.12.1980"

Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

De bestreden beslissing heeft wel degelijk gemotiveerd omtrent en rekening gehouden met verzoekers gezins- en familielevens in België, met de duur van zijn verblijf op het grondgebied, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij banden heeft met zijn land van oorsprong, doch geoordeeld dat de feiten van openbare orde primeren op het gezinsleven aangezien die feiten zich steeds hebben voorgedaan binnen het gezinsleven en er thans nog een zaak hangende is bij de familierechtbank.

In zijn kritiek toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijke onredelijke of lichtzinnige besluitvorming.

De door hem aangehaalde beginselen en bepalingen worden niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond."

3.3. Beoordeling

3.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat door de verweerder wordt aangeduid als juridische grondslag voor het nemen van de thans bestreden beslissing.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40). Gelet op de wil van de wetgever en aangezien met de bestreden beslissing onder meer het verblijfsrecht wordt geweigerd in functie van een Nederlandse onderdaan die in België is gevestigd, dient artikel 43 van de Vreemdelingenwet *in casu* richtlijnconform te worden uitgelegd.

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

Artikel 43, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op situaties van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Hierbij moet, overeenkomstig de vereiste richtlijnconforme interpretatie van een wettekst, worden nagegaan of het gedrag van de betrokken vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling. Strafrechtelijke veroordelingen vormen op zichzelf nog geen reden voor deze maatregelen.

Omgekeerd stelt de Raad vast dat noch in artikel 27, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, noch in artikel 43, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van dit artikel, kan worden gelezen dat een definitieve strafrechtelijke veroordeling vereist is opdat de gemachtigde de betrokken vreemdeling het recht op verblijf kan weigeren. Het feit dat er nog geen strafrechtelijke veroordeling is, verhindert de verweerder niet om op basis van de feiten en omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid, op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van

de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet onderlijnt dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Uit de concrete omstandigheden van het dossier moet bijgevolg het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij moet worden geduid dat de gemachtigde pas kan oordelen dat de betrokken persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde indien hij een precieze kennis heeft van de handelingen of gedragingen die de betrokken persoon stelde. Tenslotte wijst de Raad erop dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat het bestuur dus toe het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, voor zover kan worden vastgesteld dat het familielid van de burger van de Unie door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. *In casu* dient de Raad na te gaan of de verweerder effectief op een zorgvuldige en redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.3.2. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker op 21 maart 2022 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind, B.A.R.

Op 13 maart 2023 dient de verzoeker tevens een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw H.I., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Door middel van de thans bestreden beslissing worden deze twee aanvragen gezamenlijk geweigerd.

In de bestreden akte wordt verwezen naar de volgende feiten van openbare orde:

“Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1,2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

- Op 31.01.2011 door de jeugdrechtbank te Antwerpen: tot een berisping wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen. Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegenover een persoon in uitoefening van hun bediening, opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien.

- Op 27.06.2016 tot een gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar + geldboete. Opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Meer bepaald meerdere feiten van intrafamiliaal geweld die zich hebben afgespeeld in de zomer van 2015 tegen de genaamde K. B. (...), zijn toenmalige vriendin met wie hij een Belgisch kind heeft;

- Op 20.06.2018 tot een werkstraf van 100 uur + een geldboete opnieuw omwille van opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Meer bepaald feit van intrafamiliaal geweld die zich heeft voorgedaan op 15 november 2017 tegen zijn toenmalige vriendin, de genaamde C. A. (...) die nog maar pas 18 jaar was;

- Op 1.10.2019 door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen, bij verstek tot een geldboete en verlies van recht tot sturen wegens vluchtmisdrijf zonder gekwetsten, tot een geldboete en verlies van recht tot sturen 1 maand wegens geen houder van een geldig rijbewijs, tot een geldboete en verlies van het recht op sturen gedurende 8 dagen wegens 'politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: voertuig in de hand houden'.

- Op 10.06.2021 tot een geldboete waarvan een deel met uitstel gedurende een jaar wegens voorkoming van besmettelijke ziekten: niet naleving van het verbod om zich onnodig op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden + niet naleving van het verbod op samenscholing.

Er werden ook een heel aantal PV's opgesteld. Deels gaan die over feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld, deels werd er geen gevolg aan gegeven of is het onderzoek mogelijks nog niet afgerond. De meest recente zijn PV (...) met de vermelding drugs/bezit en (...) bedreiging met een aanslag en (...) recht op persoonlijk contact. Uit contact met het parket is gebleken dat de twee laatste pv's zijn geseponeerd, waarvan de laatste verder burgerrechtelijk wordt opgevolgd en zich dus situeert in de familiale sfeer (familiaal conflict).

In hoeverre het hier om ernstige dingen gaat, is niet helemaal duidelijk. Zolang er geen veroordeling is, moet uiteraard ook het voordeel van de twijfel worden gegeven. Echter gezien de reeds eerder opgelopen veroordelingen is het wel redelijk te stellen dat andere PV's een indicatie kunnen geven rond de ingesteldheid/de mentaliteit/het karakter van betrokkene. Gezien de herhaalde geweldpleging tegenover zijn partner, maar ook tegenover derden is het redelijk te stellen dat betrokkene een kort lontje heeft. In het vonnis van 27/06/2016 staat te lezen dat hij heeft toegegeven problemen te hebben om zich in te houden ten aanzien van vrouwen en dat hij zijn rol van man binnen zijn gezin heeft ingevuld met machogedrag. Dat is nog maar licht uitgedrukt gezien de feiten, nl. het toedienen van vuistslagen, op een heel brutale wijze aan de haren meesleuren op straat, slaan met broeksriem met arbeidsongeschiktheid als gevolg. Feiten die de rechter ernstig nam en doen getuigen van een gebrek aan normbesef en een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. In het bijzonder zijn partner.

Verder blijkt ook dat betrokkene zich niet positief heeft opgesteld ten aanzien van het uitvoeren van de opgelegde werkstraf van 100 uren bij de veroordeling van 20 juni 2018, werkstraf die hij trouwens zelf had gevraagd en uiteindelijk had gekregen. Deze maatregel ging van start van 20/06/2018 tot 04/09/2019 bij jeugdhuis de M. (...) vzw te Lier. Uit het meldingsrapport van het justitiehuis Mechelen aan de probatiedirectie dd. 20/08/2019 blijkt dat betrokkene niet opdaagde om zijn werkstraf aan te vatten en ook niet opdaagde op het justitiehuis voor een gesprek. Er werden richtlijnen gevraagd aan de probatiedirectie. Op de zitting van de probatiedirectie van 03/09/2019 gaf betrokkene het volgende mee om alsnog een tweede kans te krijgen voor het aanvangen van zijn werkstraf: het feit dat hij alleen woonde, dat hij veel schulden had waarvoor hij moest gaan werken en dat hij voor een kindje moest zorgen. In ieder geval blijkt uit zijn dossier dat hij in 2019 niet is tewerkgesteld geweest, althans niet in loondienst. In 2018 heeft hij slecht gewerkt in loondienst van 1 tot 31 oktober en van 1 tot en met 3 november. Het zorgen voor een kindje moet ook genuanceerd worden, gezien hij in deze periode geen contact had met zijn kind (zal later in de beslissing duidelijk worden wanneer het gezinsleven wordt besproken). Het waren dus eerder drogredenen om zijn werkstraf niet te moeten aanvangen. Hierdoor ontloep hij zijn verantwoordelijkheid ten aanzien van de maatschappij, een maatschappij die hem een kans had gegeven.

Gezien betrokkene zijn werkstraf niet uitvoerde, werd hij op 12/11/2019 opgesloten in de gevangenis van Mechelen om zijn 10 maanden vervangende gevangenisstraf uit te zitten, thuis weliswaar met een enkelband. Op 13/11/2020 werd hij onder voorwaarden vrijgesteld.

Gezien de veroordelingen in het verleden en de meer recente PV's is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als ouder van een Belgisch kind en als wettelijk geregistreerde partner het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat. Het vragen van een verblijf in functie van zijn kind of in functie van zijn partner stroken niet met de feiten van intrafamiliaal geweld van betrokkene in het verleden. Feiten die zich meerdere keren hebben voorgedaan, telkens tegen een andere partner waarmee hij toen samenwoonde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. In dat opzicht zijn we verplicht om de feiten van intrafamiliaal geweld uit het verleden te

plaatsen naast het verblijf dewelke betrokkene wilt bekomen in functie van zijn minderjarig kind of in functie van zijn huidige partner."

3.3.3. De verzoeker stelt vast dat de verweerder uitgebreid motiveert dat er een aantal pv's zouden zijn opgesteld waarbij de verweerder niet zeker is of het gaat over feiten waarvoor de verzoeker reeds werd veroordeeld, of dat er geen gevolg aan werd gegeven dan wel of er nog een onderzoek bezig is. De verzoeker betoogt dat de verweerder in de bestreden beslissing veel vermoedens, indicaties en veronderstellingen naar voor schuift die op geen enkele manier gestaafd worden. De verzoeker benadrukt dat de verweerder zelf stelt dat zonder een veroordeling het voordeel van de twijfel moet worden gegeven terwijl in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het nummer van een proces-verbaal waarvan de gemachtigde eigenlijk niet weet of de verzoeker hier al voor veroordeeld is, of dit misschien al geseponeerd werd, dan wel of dat er misschien nog een onderzoek bezig is. De verzoeker voert aan dat zijn verblijf toch niet kan worden geweigerd op basis van een vermoeden van de schending van de openbare orde. De verzoeker betoogt dat hij alle feiten, die hem ten laste worden gelegd in de processen-verbaal, betwist en dat er inmiddels ook processen-verbaal werden geseponeerd, wat de verweerder erkent.

In de bestreden akte wordt in dit verband uitdrukkelijk het volgende gesteld:

"Er werden ook een heel aantal PV's opgesteld. Deels gaan die over feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld, deels werd er geen gevolg aan gegeven of is het onderzoek mogelijks nog niet afgerond. De meest recente zijn PV (...) met de vermelding drugs/bezit en (...) bedreiging met een aanslag en (...) recht op persoonlijk contact. Uit contact met het parket is gebleken dat de twee laatste pv's zijn geseponeerd, waarvan de laatste verder burgerrechtelijk wordt opgevolgd en zich dus situeert in de familiale sfeer (familiaal conflict).

In hoeverre het hier om ernstige dingen gaat, is niet helemaal duidelijk. Zolang er geen veroordeling is, moet uiteraard ook het voordeel van de twijfel worden gegeven. Echter gezien de reeds eerder opgelopen veroordelingen is het wel redelijk te stellen dat andere PV's een indicatie kunnen geven rond de ingesteldheid/de mentaliteit/het karakter van betrokkene."

Hieruit blijkt inderdaad dat de verweerder, op het moment dat hij de bestreden beslissing trof, geen duidelijk beeld had van de stand van zaken inzake de jegens de verzoeker opgestelde Pv's. Zo stelt de verweerder vaagweg en op hypothetische wijze dat in sommige Pv's "het onderzoek mogelijks nog niet is afgerond" en blijft hij eveneens uiterst vaag bij zijn verwijzing naar Pv's die "deels gaan over feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld" en andere waar "geen gevolg aan werd gegeven" of "waarvan het onderzoek mogelijks nog niet is afgerond". De verweerder erkent ook uitdrukkelijk dat het niet helemaal duidelijk is in hoeverre het voor deze algemeenheid van Pv's om ernstige dingen gaat en hij bevestigt dat uit contact met het Parket is gebleken dat de twee laatste Pv's (bedreiging met een aanslag en recht op persoonlijk contact) zijn geseponeerd.

De verzoeker kan worden bijgetreden dat vermoedens, indicaties en veronderstellingen geen basis kunnen vormen om een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te weigeren. In dit verband geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf te kennen dat het niet helemaal duidelijk is in hoeverre het bij de recente Pv's om ernstige dingen gaat en erkent hij dat de meest recente Pv's werden geseponeerd. Het getuigt van een onzorgvuldige feitengaring en het is kennelijk onredelijk om vervolgens niettemin op basis van een dergelijke lacunaire kennis van de feiten te oordelen: "gezien de reeds eerder opgelopen veroordelingen is het wel redelijk te stellen dat andere PV's een indicatie kunnen geven rond de ingesteldheid/de mentaliteit/het karakter van betrokkene". Dit geldt des te meer nu de gemachtigde zelf te kennen geeft dat "(z)olang er geen veroordeling is, (...) uiteraard ook het voordeel van de twijfel (moet) worden gegeven", en nu de concrete feiten en verzoekers precieze gedragingen die aanleiding gaven tot deze of gene van het "heel aantal PV's" niet blijkt uit het administratief dossier.

Bijgevolg geeft het eveneens blijk van een onzorgvuldig onderzoek en is het kennelijk onredelijk om te concluderen: "Gezien de veroordelingen in het verleden en de meer recente PV's is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als ouder van een Belgisch kind en als wettelijk geregistreeerde partner het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat." De gemachtigde uit immers conclusies over het persoonlijk gedrag van de verzoeker op grond van een vage verwijzing naar "de meer recente" processen-verbaal waarvan de gemachtigde zelf te kennen geeft dat "(i)n hoeverre het

hier om ernstige dingen gaat, (...) niet helemaal duidelijk (is)”, dat “(z)olang er geen veroordeling is, (...) uiteraard ook het voordeel van de twijfel (moet) worden gegeven”, dat “(u)it contact met het parket is gebleken dat de twee laatste pv's zijn geseponneerd” en uit het administratief dossier blijkt niet welke concrete feiten en gedragingen van de verzoeker precies aanleiding gaven tot deze of gene van het “heel aantal PV's”.

3.3.4. De verzoeker voert daarnaast ook op goede gronden aan dat de recentste veroordeling dateert van bijna drie jaar geleden en dat, op de veroordeling van 10 juni 2021 inzake de coronamaatregelen na, al de in de bestreden akte opgesomde veroordelingen reeds gekend waren bij de diensten van de verweerder toen het bestuur desondanks telkenmale overging tot de verdere verlenging van zijn tijdelijk verblijf. De verzoeker betoogt dat het gegeven dat hij een gerechtelijk verleden heeft niet nieuw is en hij acht het onredelijk dat het nu plots wordt opgerakeld terwijl de verweerder in de nota met opmerkingen in het kader van de vorige procedure geen standpunt innam over de zogezegde schending van de openbare orde en het strafblad van de verzoeker. De verzoeker benadrukt tevens dat de advocaat van de verweerder ter terechtzitting repliceerde dat de bestreden beslissing niet werd genomen omwille van het strafrechtelijk verleden van de verzoeker en dat zijn situatie, in vergelijking met de vorige beslissing, nu gunstiger is nu de laatste twee processen-verbaal inmiddels zijn geseponneerd.

De bestreden weigeringsbeslissing vermeldt de volgende veroordelingen:

“- Op 31.01.2011 door de jeugdrechtbank te Antwerpen: tot een berisping wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen. Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegenover een persoon in uitoefening van hun bediening, opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien.

- Op 27.06.2016 tot een gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar + geldboete. Opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Meer bepaald meerdere feiten van intrafamiliaal geweld die zich hebben afgespeeld in de zomer van 2015 tegen de genaamde K. B. (...), zijn toenmalige vriendin met wie hij een Belgisch kind heeft;

- Op 20.06.2018 tot een werkstraf van 100 uur + een geldboete opnieuw omwille van opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Meer bepaald feit van intrafamiliaal geweld die zich heeft voorgedaan op 15 november 2017 tegen zijn toenmalige vriendin, de genaamde C. A. (...) die nog maar pas 18 jaar was;

- Op 1.10.2019 door de politierechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen, bij verstek tot een geldboete en verlies van recht tot sturen wegens vluchtmisdrijf zonder gekwetsten, tot een geldboete en verlies van recht tot sturen 1 maand wegens geen houder van een geldig rijbewijs, tot een geldboete en verlies van het recht op sturen gedurende 8 dagen wegens 'politie van het wegverkeer en van het gebruikt van de openbare weg: voertuig in de hand houden'.

- Op 10.06.2021 tot een geldboete waarvan een deel met uitstel gedurende een jaar wegens 'voorkoming van besmettelijke ziekten: niet naleving van het verbod om zich onnodig op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden + niet naleving van het verbod op samenscholing."

Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat de verzoeker in het verleden inderdaad meermaals ernstige feiten van intrafamiliaal geweld heeft gepleegd. Dit neemt echter niet weg dat *in casu* dient te worden nagegaan of de verweerder op redelijke wijze heeft verantwoord dat de verzoeker nog steeds een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. De verweerder moet haar beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt. Met andere woorden, de verweerder moet beoordelen of het gedrag van de verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert.

De verzoeker kan worden gevolgd dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zijn laatste veroordeling van meer dan drie jaar geleden dateerde. Dit vonnis bevindt zich niet in het administratief dossier. De veroordelingen inzake familiaal geweld dateerden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen reeds van 5 en 7 jaar daaraan voorafgaand. De laatste vastgestelde feiten van intrafamiliaal geweld dateren van 15 november 2017. Gelet op het motief “(g)ezien de veroordelingen in het verleden en de meer recente PV’s” lijkt de gemachtigde er zich zelf ook van bewust te zijn dat de veroordelingen die de verzoeker opliep al wat ouder en minder actueel zijn. De gemachtigde verwijst immers naar de meer recente processen-verbaal om het actueel karakter van de dreiging die de verzoeker voor de openbare orde vormt te onderstrepen.

Gelet op wat hierboven werd uiteengezet inzake de verwijzing naar de meer recente processen-verbaal en gelet op het enigszins gedateerde karakter van de opgelopen veroordelingen wegens intrafamiliaal geweld die in het verleden nooit aanleiding gaven tot een beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf, is de Raad van oordeel dat de gemachtigde het actueel en ernstig karakter van de bedreiging voor de openbare orde niet in redelijkheid heeft verantwoord.

Zo blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker als minderjarige in 2003 naar België kwam, vergezeld door zijn moeder, broer(s) en zus(sen). Zij beschikten aanvankelijk niet over een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden of over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Op 19 mei 2008 wordt dit gezin gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Zoals hoger onder punt 1. werd uiteengezet, werd dit tijdelijk verblijf telkenmale verlengd waarbij telkens één van de voorwaarden voor verlenging was dat de verzoeker zich “*tijdens zijn (...) verblijf in België op onberispelijke wijze (dient) te gedragen en (hij) (...) geen gevaar (mag) vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land*”.

Uit een interne nota die zich in het administratief dossier bevindt en die werd opgesteld op 23 april 2018, blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van de veroordeling van de verzoeker tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Er bevindt zich in het administratief dossier ook een uit uittreksel uit het strafregister waaruit blijkt dat de verzoeker op 27 juni 2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen, wegens opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond tot een gevangenisstraf van acht maanden met probatie-uitstel drie jaar en een vervangende geldboete van 50 euro te vermeerderen met opdecimen met probatie-uitstel drie jaar en een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen. Met deze kennis besliste de verweerder bij beslissing van 19 juni 2018 niettemin om het verblijf van de verzoeker verder te verlengen. Logischerwijze was de gemachtigde hiervan tevens op de hoogte toen hij navolgend ook op 11 januari 2019, op 7 augustus 2019, op 23 januari 2020 en op 20 mei 2020 instructies gaf tot verlenging van het tijdelijk verblijf (A-kaart).

Verder kan de verzoeker ook worden gevolgd waar hij opmerkt dat de advocaat van de verweerder in het kader van de vorige weigeringsbeslissing ter terechtzitting repliceerde dat de bestreden beslissing niet werd genomen omwille van het strafrechtelijk verleden van de verzoeker.

Zo stelde de Raad in zijn arrest met nummer 287 941 van 24 april 2023, waarbij de beslissing van de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 12 september 2022 werd vernietigd, als volgt:

“(…)

De verweerder gaat in de nota met opmerkingen verder niet in op de kritiek van de verzoeker dat zijn gedrag geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Ter terechtzitting repliceert de advocaat van de verweerder door te stellen dat de bestreden beslissing niet werd genomen omwille van het strafrechtelijk verleden maar omdat niet is aangetoond dat er voldoende banden zijn met het kind, in functie van wie de verzoeker gezinshereniging aanvraagt en omdat er geen financiële betrokkenheid werd aangetoond. Deze beoordeling berust echter, gelet op hetgeen voorafgaat, op een onzorgvuldige feitenvinding en zij getuigt ook van een onredelijke besluitvorming.”

3.3.5. De verzoeker maakt met zijn betoog aannemelijk dat de verweerder in strijd met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft besloten tot de weigering van verblijf met toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige grieven in het eerste middel en het tweede en het derde middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.6. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Door de bestreden beslissing te hernemen, hierin wat woorden en passages in het vet te markeren en te concluderen dat de verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd genomen, laat de verweerder na om op concrete wijze in te gaan op het betoog dat door de verzoeker in zijn verzoekschrift naar voor werd gebracht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE